

Kupředu zpátky do totality!!!

Jan Hnízdl

03. 11. 2021 | 15:13

Přečteno 25269 krát

Zamyšlení přítele, filosofa, publicisty a pravdě věřícího, Jana Konfršta

My dříve narození snad ještě máme v živé paměti, do jakých hrůz dokázala vehnat svět cílená propaganda u našich západních sousedů v první polovině minulého století. Kam vede cílená snaha o utlumení až potlačení opozičního názoru. Jak nebezpečná je snaha státní moci uskutečnit svůj záměr dovést člověka do zapomnění. Maně se nabízí otázka – kde jsou investigativní novináři? Nestojí za zamyšlenou, v jakém duchu probíhají tiskové konference se současnými politiky?

Je podzim a jsme uprostřed nejen nové vlny onemocnění (nejen covidu, nezapomeňme na chřipku), ale znovu stupňované mediální masáže s covidem už téměř dva roky spojené. Zažíváme těžké chvíle. Složitost doby vypovídá o tom, jak nelehké je zaujmout postoj, kterým se nebudeme vzdalovat sami sobě. Nespočívá ale krása života právě v hledání onoho optima, jak zůstat sám sebou v prostředí silícího tlaku na osobnost každého z nás? V uvědomění, v čem spočívá skutečná svoboda lidského BYTÍ? Bytí, jehož definici nenajdeme ani v Listině lidských práv, z níž se postupně stává bezcenný cár papíru.

V tomto stavu duchovního marasmu prohlásí současný papež očkování věřících za „*morální povinnost*.“ A souhlasí s nařízením pořadatelů organizujících setkání věřících – venku, ve volném prostoru! – že vstup bude jen pro očkované...! Není tato diskriminace, navíc ve spojení s papežem, do nebe volající? Hořce úsměvné, či tragické?

Režimy po celém světě se snaží stále sofistikovanějšími prostředky donutit občany k poslušnosti. Vychovat je v narůstající míře v lidi oddané režimu, který jim za to nabízí protislužby. Jak nejsnadněji? Skrze dospívající generaci. Máte zájem o jazykový kurz, stáž (odbornou, lákavou) tam a tam? Jistě, stačí drobnost zásadního významu. Nechat se naočkovat a stát se vlastníkem covid pasu. Ochotně přistupujeme na tuto hru a uniká nám, že nejde o zdraví, které je zástupným argumentem, přesto hlasitě proklamovaným. Jde o mocnými vyžadovanou poslušnost, snahu vytvořit z nás bio roboty. Živoucí bytosti odkládající další a další díl své svobody a směřující tak ke slepé poslušnosti.

Ale stále to ještě jde...

S obdivem se pozastavujeme nad novou technologií (robotická kočka pro seniory v Japonsku k nerozeznání od živé). Jsme ale schopni si

připustit, že se svojí poddajností bio roboty stáváme de facto i my sami? Tím, že nejsme ochotni se rozloučit s tou či onou mírou pohodlí či zdánlivého luxusu. Návštěva cizí země? Pobyt v lázních, účast na semináři...? Jistě, je to možné, stačí málo, stačí se nechat očkovat. V lepším případě (prozatím) jen otestovat. Pro trvalejší platnost však třeba očkování. Zdá se však, že ani to již nestačí. I po očkovaných je vyžadován kontrolní test. Takto získaná podmiňovaná svoboda volnějšího pohybu má narůstající pachut' podřízenosti. Krok za krokem zaprodáváme svoji duši. Svoji svobodu vykupujeme prohlubující se podřízeností. Přitom svobodu zdánlivou, neboť časově omezenou.

Svědomy se ale nedá ošálit. Jednou se přihlásí. Jen neměřit vše délkou jednoho lidského života. A tak se svobodně uvažující člověk stává disidentem v proklamované demokracii. V současném slovníku i dezinformátorem, či dokonce konspirátorem.

Narodili jsme se do duálního světa a nemáme možnost se z něj vymanit. Byli jsme však obdařeni rozumem a svobodou volby. Je na nás, abychom nyní, právě teď, trvale přemýšleli o sobě. O tom, jaká jsou osobní kritéria našeho etického jednání. Zda uvažujeme a konáme v souladu se svým svědomím, s přáním své duše. Nezapomínejme, že ZLO (řeceno slovy C. G. Junga) CHCE ŽÍT SPOLU S NÁMI. V současném světě je stále náročnější rozeznat, jaký převlek právě obléklo. Je totiž velmi vynalézavé, podbízející se ve své podmanivosti a laskavé ve své přetvářce. A právě proto jde v tomto čase víc než kdy jindy o naši duši. A nejen naši. Nás dospělých, ale skrze nás i o duši těch nejmladších, generaci na nás dosud závislé. Jde o naši budoucnost. Zaprodání ji v duchu hesla CARPE DIEM je tak snadné...

Ano, byli jsme obdařeni rozumem, avšak oč více ho užíváme za účelem zpříjemnit si život, o to více opomíjíme svou duši. Závratný rozvoj komunikačních technologií má za následek, že se téměř v reálném čase dozvíme, co se právě odehrálo na druhé straně planety, ale se stejnou rychlostí přicházíme o schopnost komunikace se sebou samými. Jsme utvrzováni v názoru, jak jsou tyto technologie člověku prospěšné, jak jsme si díky nim navzájem blíž a málo si uvědomujeme, co přitom ztrácíme. Jak se díky závislosti na tom, co se odehrává mimo nás, ve světě vnějším, ochuzujeme o to, co se odehrává ve světě vnitřním, uvnitř nás. Aniž jsme schopni domyslet důsledky, odevzdáváme svoji individualitu, nezaměnitelnou osobitost celku. Globalizace světa má mnoho podob.

Příměr, že se oceán skládá z nekonečného množství kapek je všem srozumitelný. Obtížnější je představa, že by přestal existovat bez té jedné kapky konkrétní, kterou je každý z nás. Připustit si, že každý z nás je schopen ovlivnit chování celku, je fenomén prostupující celými dějinami lidstva. Pro řadu z nás je nepohodlný, neboť může být spojený s osobní obětí. Vystoupením z řady, z relativní pohodlnosti

přítomné chvíle. Vnucuje se totiž představa, že vydělená, osamocená kapka by mohla přestat existovat, mohla by vyschnout! Pravda, tím její „život“ skončí, nikoli však koloběh jejího života.

Potíž je v tom, že naše neochota vystoupit z komfortní zóny, uvažování o našem bytí, o naší přítomnosti tady a teď je limitováno horizontem jeho konce, zániku, smrti. Možná by nám k návratu k sobě samým víc než lockdown pomohl několikadenní blackout. Dostatečně dlouhý na to, aby se vybily baterie všech mobilních telefonů, spadly sítě internetu, abychom byli nuceni dopřát si čas na zamyšlení, kdo vlastně jsme, kde a ve společnosti koho se právě nacházíme. Právě takový RESET by měl opravdový a hluboký smysl. Uvědoměním si, že nejde jen o to přežít, ale ŽÍT ve stavu celostního pohledu na vše kolem sebe, kolem nás. Opomíjením duchovní stránky života se vzdalujeme od sebe samých. O to snadněji s námi manipulují ti, jimž o naše zdraví primárně nejde.

Postupem času jsme otupěli vůči tlaku médií. Málo se zamýšlíme nad tím, jakými slogany se nás snaží přesvědčit o svém názoru na věc. „Udělejme tečku za covidem!“ Jedná se jen o setrvačnost počáteční propagandy, černý humor, nebo výsměch? Jsme klamáni. Dlouhodobě a cílevědomě. Politiky, médií i samotnou lékařskou obcí. Dlouhodobou záměnou pojmů jsme vědomě uváděni v omyl.

Pozitivita není synonymem nemoci. Současně používané vakcíny proti covidu ve skutečnosti vakcínami nejsou, neboť nevyhovují definici opravňující je za vakcínu se prohlásit:

- nezaručí dlouhodobou imunitu v řádu let,
- neochrání před opakovanou nákazou,
- nesnižuje radikálně úmrtnost; umírají i lidé dvakrát očkovaní,
- nesnižuje přenos viru.

To potvrzuje řada našich i zahraničních lékařských autorit a studií. O nich však informaci v mainstreamu nenajdeme.

V dětském věku jsme byli očkovaní proti řadě nemocí s cílem získat celoživotní imunitu, zabránit onemocnění s těžkým průběhem nebo dokonce končícím smrtí. Byli jsme očkovaní látkami, splňujícími kritéria vakcíny. Nechce se mi věřit, že tyto informace nejsou známy části lékařské obce, která vidí spásu v současném způsobu očkování proti covidu. Přehlíží je záměrně. Proč? Qui bono? Nechť si každý odpoví sám.

Nejednou jsem zaznamenal názor, že benefity spojené s očkováním výrazně převažují nad možnými riziky. I zde se nabízí otázka – čí benefity? K hlubšímu porozumění brání i duchovní sterilita nepřehlédnutelné části populace a z ní plynoucí postoj k současnému dění.

Nejsem lékař, akademické vzdělání mi nedovoluje vést s lékařskou

obcí odbornou diskuzi. K čemu však mám principiální výhrady, je její přístup k laické veřejnosti, k níž náležím. Svědomí mi nedovolí slepě uvěřit komukoli, kdo po mně cosi vyžaduje, avšak odmítá mě seznámit se skutečnostmi, které vyžadovaný akt nejen doplňují, ale tvoří jeho neodmyslitelnou součást. A činí-li tak dlouhodobě a opírá se přitom nejen o polopravdy, ztrácí i poslední zbytky mé počáteční podmíněné důvěry. Za chod mého života, za každé mé rozhodnutí se v konci mám a chci zodpovídat jen sám. Svému svědomí, své duši.

K současnému dění jsem se vyjádřil již několikrát a naivně si myslel, že již nemám co dodat. Svět kolem nás se však mění velmi rychle a sám se tak nabízí k zamýšlení nad ním v neustále širších souvislostech. Přesněji vyjádřeno v souvislostech hlubších. Vše podstatné se totiž zpočátku odehrává ve skrytu. Stačí však obnažit předivo kořenů, na nichž stavba klamu spočívá a začne se hroutit.

Jan Konfršt, 31. října 2021

Jan Konfršt (1944), filosof, autor deseti knih a audioknih s duchovní tematikou, z nichž první, vydaná v roce 2003, nese název *Život v našich dlaních*. Dvě prozatím poslední jsou *Co když to bylo tak... Přemýšlejme*, vydaná v roce 2013, a román *Poutník*, vydaný v roce 2020.

https://cs.wikipedia.org/wiki/Jan_Konfr%C5%A1t
<http://www.povidanisjanem.cz/>